Ч. 70. Второк 11 цьвітня (29 марта) 1911. Рік XXI.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

РЕДАКЦИЯ і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 10.

ПИСЬМА приймають ся лиш франковані.

РУКОПИСИ звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенем оплати почт.

РЕКЛЯМАЦИЇ незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в бюрі дневників пасаж Гавсмана 9 і в ц. к. Староствах на провінциї:
на цілий рік К 4·80
на пів року К 2·40
на чверть року К 1·20
місячно . . . . К —·40
Поодиноке число 2 с.

З почтовою пересилкою:
на цілий рік К 10·80
на пів року К 5·40
на чверть р. К 2·70
місячно . . . К —·90
Поодиноке число 6 с.

Вісти політичні.

Перед виборами. — Віденьскі часописи про вигляди будучої ради державної. — Угодовий настрій в Чехії. — З босаньского сойму — Гостина німецкого наслідника престола у Відни.

Ц. к. Бюро Кореспонденцийне повідомляє, що міністерство внутрішних справ видало до краєвих шефів спецiяльне розпорядженє що-до виборів. Із змісту сего розпорядженя N. fr. Pr. доносить ось що:

Політичні власти, котрі мають заняти ся виборами, будуть перетяжені роботою; передовсім реченець, в котрім мають вибори бути переведені, дуже короткий. Дальше ще непокінчено робіт при списі людности, а також войскова бранка до краєвої оборони припізнила ся. Щоби при всіх тих роботах вибори як найгладше перевести, міністерство візвало всіх 17 краєвих шефів, аби як найскорше перевели вступні роботи. Отже передовсім мають бути сконсиґновані всі політичні урядники та всі політичні та всі помічні сили. Шефи політичних урядів одержать припорученє, щоби урядникам по змозі не давати відпусток в критичнім часі, взглядно щоби відкликати з відпустки тих, котрі єї дістали. Дальше буде зарядженє, щоби до виборчих робіт приділювати тілько таких урядників, котрі мають кваліфікациї і докладне знанє виборчого закона. Бо ходить о те, щоби краєві власти у виборчих справах були послідною інстанциєю, а тілько в сумнівних випадках рішав трибунал державний. Для облекшеня праці розпоряджено, щоби краєві правительства сотворили більшу скількість секций до переведеня виборів. Секциї ті будуть в тісній звязи із собою. Якби персональний стан політичних властий не вистарчав до переведеня ротіт в пору, то краєві правительства мають подбати про дальші помічні сили. Міністерство внутрішних справ кладе велику вагу на те, щоби урядованє політичних властий щодо приготовленя виборів було швидке, сьвідоме цілі і без закиду, аби не було ніяких причин до жалоб.

Про сесию державної ради і краєвих соймів мимо непереведених ще виборів подають віденьскі часописи можливі вигляди. А іменно державна рада мала би зібрати ся з початком липня, щоби уконституовати ся і перевести адресову розправу і вибори до делеґаций. На то числять три до чотири тижні часу. На вересень скликано би сойм, а рівночасно також делеґациї, котрі сим разом відбували би сесию у Відни і мали би ухвалити тілько буджетову провізорию на 1912 р. В жовтни почала би ся сесия державної, а коли би показала ся роботящою, то сесия тревала би з різдвяною перервою аж до літа. В січни 1912 р. відбула би ся дальша сесия делеґациї, бо побіч того могли би обі палати працювати. Коли би однак нова посольска палата не оправдала покладаних на нию надій, тоді імовірно небавом послідували би — в друге нові вибори.

В Чехах проявляє ся що раз сильнійше домаганє межинародного порозуміня. Скликане в Боденбах маґістратом віче ухвалило одноголосно домагати ся віднови німецко-чеських переговорів в інтересі обох народів. Німецких послів соймових признано покликаними до тої справи і одвічальними представниками німецкого народа в Чехах, а віче застерегло ся против опікуньства німецкої Народної Ради над німецкими послами. То вказує, що потребу межинародного порозуміня відчувають там щораз сильнійше.

В босаньскім соймі ухвалено великою більшостию добровільний викуп кметів. Голосували за тим союзні Хорвати і Музулмани, всі сербскі вірилісти і 7 сербских послів з першої курий і великої власности. Сим рішено велике житєве питанє Босни, котре від занятя краю Австриєю мало для населеня незвичайне значінє і викликало спершу босаньску воро-

---

5)

ПРИГОДИ БРИҐАДИЄРА ЖЕРАРДА.

З анґлійского — Конана Дойлє.

(Дальше).

Почувши хід на коридорі, я станув між Луциєю а входом; в моїх членах відчув я силу льва. Я був приготовлений на звалене цілого будинку, заки би єї діткнули.

— Утікай, утікай, Стефане! — скрикнула Луция. — Убють тебе! Моє житє не єсть хоч в небезпечности. На твою любов для мене, Стефане, благаю тебе, уступи! То нічого. Навіть не зойкну, нічого не почуєш!

Почала торгати ся зі мною та мала, делікатна дівчина і силою хотіла мене віпхнути в отвір моєї келії.

Нараз прийшла мені гадка до голови.

— Є ще ратунок, Луциє — шепнув я. — Зроби, як тобі скажу, сейчас, без опору. Іди до моєї келії! Сейчас!

Я пересунув єї крізь отвір і поміг їй знов заложити дошкою. У себе задержав я єї плащ, овинув ся ним скоро і укрив ся в найтемнійшім кутику келії.

Но хвили отворили ся двері і увійшло кількох драбів. Числив я на то, що не будуть мати при собі ліхтарні, бо перед тим також єї не мали. Могли бачити в куті лише якийсь темний клунок.

— Давай сьвітло! — крикнув один з них.

— Ні, ні! — відозвав ся той проклятий Маттео своїм хрипким голосом. — То не така робота, на яку би я радо глядів, а чим ліпше бачу, тим противнійше она мені видає ся. Дуже мені прикро, сінїора, але приказ трибуналу мусить бути довершений.

В тій хвили хотів я скочити і продерти ся поміж них. Але що би то помогло Луциї? Припустивши навіть, що удалось би мені добути ся на волю, то она все таки полишилась би в їх власти, доки я не вернув би з помочию, бо сам не мав я виглядів видерти єї з їх рук.

То всьо стануло мені в одній хвили перед очима. Я пересьвідчив ся, що не полишилось мені нічого иншого, як спокійно поводити ся, позволити робити з собою, що хотіли і ждати, доки вигляди не змінять ся на мою користь.

Груба лаба Маттея почала гребати в моїм волосю, котрого доси дотикали хиба ніжні ручки женщини.

Вхопив мене злодій за ухо і я почув пекучий біль, немов би мене хто діткнув розпаленим зелізом. Я затиснув зуби, аби не крикнути, відтак почув, як тепла кров спливає мені по карку.

— Ну, слава Богу, то вже минуло — сказав драбище і ударив мене по голові. — З вас, сінїора, хоробра дівчина, то мушу вам признати і хотів би лиш ще, аби ви, пані, мали ліпший смак, як любити ся в такім Французі. Єму маєте, пані, то завдячувати, я тут нічого не винен.

Щож я міг иншого зробити, панове, як не поводити ся спокійно і лише супротив моєї безсильности скреготати зубами? В кождім случаю біль мій і скаженість зазнавали деякої полекші, що терпів для женщини, котра мене любила.

Мужчини люблять говорити женщинам, що радо неренесли би задля них всілякі терпіня, але мені удало ся доказати, що я не сказав того на вітер. І я уявляв собі, як по лицарски я поступив, як гордий буде полк гузарів із свого полковника, коли та істория стане голосною.

Ті гадки веліли мені переносити всьо терпеливо, а кров спливала мені все по карку і падала каплями на камінний поміст. Той шелест мало не став причиною моєї згуби.

— Кров дуже сильно спливає — сказав один з посіпаків. — Може би покликати лікаря, бо инакше може нам до завтра померти.

— Лежить тихо і не видає з себе голосу — сказав другий. — Може померла зі страху?

— Дурниця! Молода женщина так скоро не умирає — відозвав ся Маттео. — Впрочім я відтяв лиш тілько, або мала судове пятно. Встайте, сінїора, вставайте пані!

Вхопив мене за рамя і потряс.

Серце перестало мені бити зі страху, аби не почув еполетів під плащем.

— Як же вам, пані? — спитав.

Я не дав ніякої відповіди.

— До чорта! — крикнув. — Коби лиш

хобню селяньску в ріжних видах, почавши від неплаченя податків властителям аж до підпалюваня і явної революциї. Більшість сербского клюбу голосувала против добровільного викупу (Серби домагали ся обовязкового), щоби не утратити довіря виборців.

Вчера прибув до Відня німецкий наслідник престола з женою. Улиці, котрими гості мали переїздити були сьвяточно прикрашені. Вздовж цілої дороги помимо зимна і непогоди уставили ся товпи публики. На двірци полудневої зелізниці зібрали ся на повитане гостий амбасадор німецкий, посол баварский і саский, члени німецкої амбасади та цивільні войскові достойники. Коли поїзд мав надійти, прибув Є. В. Цісар з архикняжною Мариєю Анунциятою і архикнязї Франц Фердинанд, Кароль Франц Иосиф, Петро Фердинанд, Леопольд Сальватор, Франц Сальватор, Кароль Альбрехт і Райнер, всі в пруских мундурах. Цісар мав на собі мундур німецкого маршалка. Коли о годині 4 мін. 20 заїхав поїзд на перон, музика заграла німецкий гим. Цісар підійшов до ваґона і поміг висісти жені наслідника престола, з котрою привитав ся стисненем руки. Відтак привитав ся сердечно з наслідником престола, оба два рази поцілували ся в лице. По представленях від'їхав Цісар з гістьми і дружиною повозами до замку. Перед головною брамою замку повитала гостий репрезентация міста Відня. О год. 7 вечером відбув ся в замку родинний обід, а о $8\frac{1}{2}$ вечером в великій салї вечерок, на котрий одержали запрошеня 800 осіб. Німецкий наслідник престола розмавляв з представленими єму особами, між иншими також з обома президентами мівістрів, угорским і австрийским.

Новинки.

Львів, 10 цьвітня 1911.

— **Є. Е. п. Намістник** др. Михаіл Бобржиньский повернув з Відня до Львова.

— **Іменованя.** П. Міністер справедливости іменував судию Ізид. Лянді в Долині повіговим судиєю в Перемишли. — П. Міністер справедливости в порозумінію з Міністерством справ внутрішних увільнив радника висшого суду у Львові Маркиля Фединьского від функциї предсідателя мирового суду в заведеню обезпечень робітників від нещасливих случаїв, а на єго місце іменував радника суду краєвого дра Альфр. Мінца.

— **Справи особисті.** Др. Евген Олесницкий виїхав на кілька недїль зі Львова і верне аж по руских великодних сьвятах. За сей час обняв управу в президиї „Сільского Господаря" рад. Іван Кивелюк, а в президиї ради надзираючої краєвого Союза збуту худоби о. крил. Т. Войнаровский.

— **Рускі школи в Бразилиї.** На великій кольонїї Рійо Кляро в Бразилиї зорганізовано — як доносить „Прапор" — отсї нові рускі школи. На третій кольонїї коло церкви, в Марешаль Малєт отворилась 15 лютого школа: дітий вписалось 50 Наука відбуваєсь правильно під проводом п. Трохима Прохири. — На вісионалї 8 вписалось до школи 25 дітий і науку веде панна Анастазия Хронь. — На вісионалї 2 пані Анна Кмита розпочала науку шкільну в своїй власній хатї. До тепер вписалось 10 дітий.

— **Дрібні вісти.** Концесиї на аптику одержали: маґістер фармациї Антін Гроблевский на публичну аптику при ул. Гетманьскій у Львові і маґістер фармациї Йозуа recte Шая Вайбер на аптику в Підволочисках. — В Будапешті був один случай смерти на холеру; помер оногди якийсь Болгарин, що приїхав на пароходї „Теґетгоф" з Ґалацу. — З отвертого помешканя п. М. Губльової при ул. Собіского вкрадено дитинний плащик і чорне дамске пальто вартости 140 К, а кухареви лат. архієпископа Даньчакови вкрадено з кишени на ринку полярес, в котрім було 111 К. — З днем 15 с. м поступлять в розпродаж нові циґара. Хто має охоту, ну та й гроші, буде міг легко пускати гроші з димом. Циґара ті за штуку будуть коштувати: „Ідеаль" 90 сот.; „Віктория" 60 сот., инші сорти по 45, 40 і 30 сотиків. — З днем 16 с. м. входить на львівскім трамваю електричнім лїтний розклад їзди в житє. Перший віз від віденьскої каварнї буде відходити на дворець о 5 год 20 мін. рано, а послїдний о 11 год. 20 мін. в ночи.

— **Не аби який промисловець.** Поліция арештувала оногди якогось Стефана Кеньского, котрий подає себе за аґента торговельного. Кенский підчас одної із своєї подорожий в цїлях „промислових і торговельних" заїхав також до п. Алекс. Мізевича під Коломиєю і піддав єму гадку, щоби він замовив через него гарну сукню для жінки вартости 170 К, а при тім зажадав зараз від него кільканайцять корон задатку. П. Мізевич був на стілько осторожний що не дав задатку, лиш казав замовлену сукню прислати собі за послїплатою. І дійстно, за кілька днїв надійшла велика пачка за послїплатою 170 К. П. Мізевич викупив пачку, а коли єї отворив, знайшов в нїй — стару витерту спідницю. Зробив тоді зараз донесене до поліциї, котра Кенского вислїдила і арештувала.

— **Розправа против убийника бл. п. Оґіньской,** Казимира Левицкого, відбуде ся мабуть ще сего місяця. Судия слїдчий вручив вже оногди убийникови акт обжалованя. Перед тим ще відбула ся на жаданє прокуратора візия льокальна в помешканю убийника при ул. Зіморовича в присутности оборонця обжалованого, др. Венплава і знатоків. Розходило ся именно о ствердженє напряму першого вистрі-

---

з бабами не мати до діла, хоч би то була найбільша красавиця в Венециї! Нікольо, давай хустку і іди по сьвітло!

Всьо видавалось страчене. Прийшла найгірша річ. Не було вже ратунку. Я сидів все ще в куті, але кождий з моїх мязів був напружений як у дикого кота, що готовить ся до скоку. Так, панове, скоро я мав вже умирати, то хотів умерти з достоїньством.

Один з тих драбів пійшов по лямпу, а Маттео похилив ся наді мною і притиснув в хустку в місци, в котрім відтяв менї кусник уха. За хвилю тайна буде викрита!

Однак нараз станув непорушно — і почав наслухувати. Почув і я якісь змішані голоси перед вікнами. Відтак дав ся чути лоскіт весел і крик. Застукано дуже сильно до дверий і якийсь страшний голос крикнув:

— Отворити! В імени цісаря отворити!

Цісаря! То слово поділало, як імя сьвятого, перед котрим утікають всі чорти. І утїкли з вереском — Маттео, льокаї, ключник, одним словом ціла шайка убийників.

Дало ся чути ще раз візванє до отвореня, а відтак топори ударили о браму, роздав ся тріскіт виважлюваних дверий. В коридори чути було брязкіт оружия і крики француских вояків. За хвилю хтось біг по сходах і гнав просто до моєї келії.

— Луциє! — кликав — Луциє!

Я бачив єго, як стояв в непевнім сьвітлї келїї, тяжко віддихав і не міг ні слова більше добути з себе. Відтак відозвав ся:

— Чи не доказав я тобі моєї любови, Луциє? Я не зробив божевільного кроку, аби тобі то доказати? Я зрадив мою вітчину, зломив мої присяги, зруйнував моїх приятелів і пожертвував житє, аби лиш тебе уратувати!

Був то молодий Льоренцо Льоредано, любовник, о котрім перед тим згадував. Було менї то дуже прикро, панове, але в любовних справах всї мужчини дуже самолюбні. Коли улюблена волить кого иншого, хочемо мати бодай то вдоволенє, що суперник є честний і достойний поважаня.

Хотів я єму то якраз витолкувати, але він зараз по першім слові скрикнув зачудований, вибіг з келїї, вхопив лямпу стоячу в коридори і засьвітив менї в лице.

— То ти, ти нужденнику! — вереснув. — Ти француский псе! Заплатиш менї всї мої болї, всьо то я з твоєї причини витерпів!

Однак зараз побачив блїдість на моїм лици і кров, котра все ще спливала з рани.

— Що то є! — спитав. — Звідки ви прийшли до утрати уха?

Я заволодів над собою, притиснув хустку сильнїйше до рани, випрямив ся як сьвічка і поступив до него, як годилось полковникови гузарів.

— Рана не тяжка — відповів я. — Даруйте, але тої справи личної не будемо дальше розбирати.

Луция вибігла з своєї келїї і кинувши ся в рамена Льоренца, оповіла єму всьо.

— Той благородний чоловік займив моє місце, Льоренцо! Станув замість мене. Терпів, аби мене уратувати.

Я бачив на лици молодця, яка в нїм вела ся борба і сердечно жалував єго. Вкінци подав він менї руку і сильно єї стиснув.

— Полковнику Жерар — сказав — заслугуєте на велику любов і поважанє. Пращаю вам, і хоч зробили ви менї велику прикрість, то однако в благородний спосіб то відпокутували. Дивує мене тільке, що застаю вас ще при житю. Я вийшов з засїданя трибуналу, заки ще на вас видано засуд, але знаю, що від часу понищеня наших творів штуки нема для ніякого Француза помилуваня.

— Він не нищив нічого — скрикнула Луция. — Допоміг до того, аби на нашій палатї полишили ся ненарушені.

— До одного твору штуки признаю ся з цїлою приємностию — відповів я, кланяючи ся і поцїлував мою любку в руку.

І так стало ся, мої панове, що я утратив ухо.

Льоренца найдено вже на другий день по нашій пригоді заштилєтованого на площи сьв. Марка. З того трибуналу і єго посіпаків розстріляно Маттея і трех иншмх, прочих прогнано з міста. Моя хороша Луция вступила до монастира в Мурано, де може ще жиє як достойна всякого поважаня игуменя.

Може забула вже о тих хороших днях, коли наші серця били щирою і правдивою любовію, коли цїлий великий сьвіт видавав ся нам за малий для поміщеня в нїм величи нашої любови. Може так не є, може не забула, може й на неї приходять хвилї, в котрих спомини заколочують єї монастирску тишину, може памятає ще того француского вояка, котрий любив єї до божевільности.

Молодість минула і пристрасть минула, але полишило ся серце і лицарскість, і нинї ще Стефан Жерар склонив би перед нею свою сиву голову і з радостию віддав би друге ухо, коли би знав, що може їй тим прислужити ся.

II.

Не знаєте ще, панове, в яких обставинах дістав ся я до гузарів Конфлянса в часї облоги Сараґоси і не знаєте того вікопомного подвигу, якого я довершив в звязи з занятєм того міста?

Ні? Отже послухайте! Оповім вам то як найточнїйше після правди. Крім двох або трех мужчин і кільканайцятьох женщин, ви, панове, перші, котрі довідаєте ся о тій історії з моїх уст.

Мушу зазначити, що як поручник і молодший ротмістр служив я при другім полку гузарів Шамберана. В часї же, о котрім говорю, мав я ледве двацять пять літ, а був я хлопець хоробрий і сьміливий, як мало котрий у Великій Армії.

В Німеччинї був тоді случайно супокій, але в Іспанії ще кипіло. Отже цісар забажав скріпити іспаньску армію і іменуючи мене дійстним ротмістром, переніс до гузарів Конфлянса, котрі тоді належали до пятого корпуса під маршалком Лян.

(Дальше буде).

лу. Левицкий зізнав первістно, що допустив ся убийства на жаданє своєї жертви. Тимчасом з напряму кулі і инших обставин стверджено, що перший вистріл в голову був даний в хвили, коли жертва убийника того не сподівала ся і не могла сподівати ся. Стверджено дальше, що перший вистріл не був смертельний і убийник стрілив другий раз міряючи в серце але не поцілив а куля лиш пробила груди і легки. Тоді стрілив він третий раз в долішну часть черева. Стверджено дальше, що убийник з гори уложив плян убийства і сказав одному з своїх приятелів, що „Оґіньску мусить убити“.

Левицкий буде обжалований о скритоубийче убийство, о обманьство, якого допустив ся тим, що сфальшував сьвідоцтво школи реальної в Кракові і сьвідоцтво матури в ґімназиї в Сяноці і переступленє патенту о ношеню оружия. Акт обжалованя обнимає 16 сторін битого письма.

— **Великий огонь в Константинополи.** На константинопольскім передмістю Кадікей, положенім вже на азийскім березї, вибух дня 5 с. и. величезний огонь, котрого жертвою стало ся більше як 300 домів, палат, двірків і публичних будинків. Про сю катастрофу доносять: Кадікей єсть по Пері найбогатшим і найбільшим передмістєм Константинополя. Положене живописно на азийскім березї моря Мармора граничить оно одного боку з Гайдер-пашою а з другого з місцевостию Мода, де богато літних двірків. Огонь вибух в домі богатого вірменьского купця Манукіяна, як здаєсь вже в ночи, але огню ніхто не добачив і длятого сторожу пожарну за пізно заалярмовано. До того ще й звіяв був сильний полудневo-східний вітер. Жителї сусідних домів, розбуджені пожежею, ледви мали ще на стілько часу, що могли втечи.

О 6. год. досьвіта огонь прибрав вже був величезні розміри. В місті настав був величезний переполох, коли тут і там серед домів, що не припирали без посередно до місця, де горіло, зачала показувати ся полуміньє. До двох годин знищив огонь ціле передмістє положене межи конаком Різа-паша а католицкою церквою. Огонь знищив богато славних Паша-конаків, вірменьску школу, богато пишних віль та малих готелїв і одну церкву а відтак перекинув ся на славну місцевість Мода, де єсть множество прекрасних віль.

Около 10 год. перед полуднем вибух новий огонь, але вже на передмістю Пера. Тут нараз станула в огни нова грецка церков, котрої обі вежі з дзвонами видко далеко. Шкоду обчисляють на 6 міліонів корон, але здаєсь що єсть значно більше. В огни згинуло також четверо людий. Єсть підозрінє, що Кадікей підпалили Греки. Пять підозріних навіть вже й арештовано. Одного з них добачено, як він вже горіючим на однім кінци конак підпалював з противного боку.

— **Фальшівники сьвідоцтв.** Якось недавно тому, якийсь пошкодований дав знати львівскій поліциї, що якийсь чоловік, котрого опись він подав, вимантив від него більшу суму гроший, обіцюючи ему за ті гроші виробити посаду, посади тої однак і доси не виробив.

Поліция заняла ся сею справою і чотири дні тому назад арештувала Антона Нановского, бувшого учителя і офіцира резервового, котрий займав ся виробленєм посад і в тій цїли фальшував сьвідоцтва шкільні і всїлякого рода документи. Рівночасно зробила поліция ревізию в помешканю Нановского при ул. Городецкій ч. 32, підчас котрої знайшла множество бланкетів, сьвідоцтв, стампілий і цїлий апарат того рода предметів. Ведучи дальше слїдство, висліпила поліция, що Нановский підробляв сьвідоцтва, а стампілії доставляв ему якийсь Станислав Ґаляревич, що єсть нїби то аґентом асекурацийним. І того Ґаляревича вже арештовано.

У фальшівників знайдено печатки з такими написами: „Мужеска школа видїлова ім. сьв. Анни у Львові“; „Школа видїлова і звичайна мужеска ім. Сташіца у Львові“; „Управа 6-кл. школи мужеской в Жовкві“; „Школа имени Собіского в Мостисках“; „Дирекция доповн. школи промислової в Бережанах“ і множество инших. — З того видко, що спілка Нановский і Ґаляревич вела свій интерес на великі розміри. Місцем єї урядованя були шинки при Стрілецкій площи.

Телеграми.

Відень 10 цьвітня. Німецкий наслїдник престола зложив нині рано вінець на домовині Цїсаревої Єлисавети і Архікн. Рудольфа. По зложеню візит архікнязям, пішов наслїдник престола на снїданє до Архікн. Франца Фердинанда.

Цетинє 10 цьвітня. Після наспівших тут вістий удало ся повстанцям заняти кілька нових важних позиций і відперти турецке войско аж до Сути. Повстанцї перервали сполученє межи турецкими войсками а Скодаром а відтак підпалили Каплїку і не дали 400 турецкого войска вийти на беріг.

Петербург 10 цьвітня. Рада державна мимо того, що то була недїля, відбула два засїданя, в день і в ночи. Укінчено загальну дискусию над буджетом. Рада державна приняла етат маринарки в сумі 110 міл. рублів т. є. о 3 і пів міліона більше як ухвалила дума. Позаяк ухвали ради державної в 14 точках не згаджають ся з ухвалами думи, то вибрано комісию, котра має ся заняти вирівнанєм ріжниць.

Бомбай 10 цьвітня. На селї на північ від Пуни підчас обходу, в котрім взяло участь 500 осіб, вибух нагло огонь; 200 осіб, мужчин, жінок і дїтий згинуло в огни.

Токіо 10 цьвітня. Передмістє Йосівара погоріло. Згоріло 5.000 домів. Вітер розносив огонь на 4 милї на північ. Около 6.000 осіб позістало без криші. Єсть богато ранених.

Надіслане.

Рух поїздів зелїзничих

обовязуючий з днем 1 мая 1910 р. після часу середно-европейского.

ЗАМІТКА. Поїзди поспішні визначені грубим друком. Нічні години від 6·00 вечером до 5·59 рано суть означені підчеркненєм чисел мінутових.

Приходять до Львова

на головний дворець:

З Кракова: 2·30, 8·55, 1·15, 1·30, 8·40, 7·27, 10·10, 5·45, 10·05.
З Підволочиск: 7·20, 12·00, 2·15, 5·40, 10·30.
З Черновець: 12·20, 5·45*), 8·05, 10·21**), 2·05, 5·53, 6·35, 9·50.
*) Із Станиславова. **) З Коломиї.
Зі Стрия: 7·28, 11·45, 4·25, 7·41, 10·19*), 11·02
*) Від 19/6 до 11/9 в недїлї і р. сьвята.
З Самбора: 8·00, 9·58, 2·00, 9·00.
З Сокаля: 7·32, 1·20, 8·00.
З Яворова: 8·15, 5·00.
З Підгаєць: 11·15, 9·58.

На Підзамче:

З Підволочиск: 7·01, 11·40, 2·00, 5·17, 10·13.
З Підгаєць: 10·54, 9·44.
З Винник: 6·29, 7·26, 11·55*).
*) Лиш в середу і суботу.

На Личаків:

З Підгаєць: 10·36, 9·27.
З Винник: 7·08, 6·11, 11·38*).
*) Лиш в середу і суботу.

Відходять зі Львова

з головного двірця:

До Кракова: 12·45, 3·55, 6·04, 8·25, 8·40, 2·45, 3·15, 6·55, 7·45, 11·15.
До Підволочиск: 6·20, 10·40, 2·18, 8·10, 11·10, 11·32.
До Черновець: 2·50, 6·10, 9·10, 9·35, 2·23, 10·36, 2·52*), 5·59**).
*) До Станиславова. **) До Коломиї.
До Стрия: 7·30, 10·15, 6·50, 11·25, 1·45.
До Самбора: 6·00, 9·05, 3·40, 10·40.
До Сокаля: 7·34, 2·30, 7·10, 11·35*).
*) До Рави рускої лиш в недїлї.
До Яворова: 8·20, 6·30.
До Підгаєць: 5·58, 6·18.

З Підзамча:

До Підволочиск: 6·35, 11·00, 2·31, 8·33, 11·32.
До Підгаєць: 6·12, 6·30.
До Винник: 1·30, 10·30*).
*) Лиш в середу і суботу.

З Личакова:

До Підгаєць: 6·31, 6·50.
До Винник: 1·49, 10·54*).
*) Лиш в середу і суботу.

За редакцию відповідає: **Адам Крeховецкий.**

З друкарні В. Лозиньского під зарядом І. Недопада. (Телефона ч. 527).